

СТУДИЯ II

Библейска хронология

Хронологията е необходима за разбиране пророчеството. – В Библията е дадена една необходима дата. – От Сътворението на Адам до 1873 г. сл. Хр. изтекли шест хиляди години. – Изложение на Библейската хронология във велики периоди. – Разгледани в подробности. – От Сътворението до деня, в който водите на Потопа изсъхнали. – До Завета с Авраам. – До Даване на Закона. – До разделянето на Ханаан между племената. – Период на Съдиите. – Период на Царете. – Период на Запустението. – До 1873 г. сл. Хр. – Къде Хронологията се различава от тази на епископ Ушер, отбелязана в английските ни библии. – Истинската рождена дата на нашия Господ

В тази глава представяме библейско доказателство, което сочи, че от сътворението на Адам до 1872 г. сл. Хр. се навършили шест хиляди години, а от тук пък следва, че от тогава, от 1872 г. сл. Хр. хронологически сме навлезнали в седмата хилядна година, или Милениума, чиято първа част „Господния ден“, „Денят на Скръбта“ ще засвидетелства разбиването на парчета на царствата на този свят и установяването на Божието царство под небесата.

Хронологията е необходима също, като основа за изследване на пророческите периоди. Преди всичко трябва да установим къде сме в потока на времето; за да направим това, трябва да имаме действителни дати за изчисление; от това следва, че ние поставяме

хронологията на първо място. А една пълна хронология на човешката история, по необходимост трябва да започне със Сътворението на човека.

Продължителността на времето от сътворението на човека, се изчислява различно. Сред онези, които приемат библейския текст, може би има малки различия във времето, но сред онези, които го отхвърлят, различията са огромни, вариращи от десет хиляди до стотици хиляди години. Тези предположения са основани на факти, които оставят незначително място за такива екстравагантни и безразсъдни заключения. Например, намирането на кремъчни наконечници на стрели в торфените блатата на Швейцария и Ирландия на значителна дълбочина, се приема за **доказателство**, че те са били някога на повърхността и торфения мъх постепенно е израсъл около и над тях; и времето, необходимо за такъв растеж се изчислява от сегашния размер на растеж за век, което е много подозрително. Ако предположенията им бяха истина, това, разбира се, щеше да докаже, че човека е живял преди стотици хиляди години, но други геолози ще докажат и то с достатъчно основание, че някога торфените блатата са били токова меки, че един кремъчен наконечник на стрела, можел лесно да потъне постепенно на голяма дълбочина в продължение на няколко столетия.

Цитираме друг източник: „Правейки сондажи в тинята на река Нил, бяха открити две изпечени тухли, едната на дълбочина двадесет, а другата –на двадесет и четири ярда. Ако изчислим дебелината на годишното отлагане на тиня от реката от осем инча (28.32 см) на век, трябва да припишем на първата тухла възраст 12 000 години, а на втората- 14 000 години. **Със средствата на аналитични изчисления**, Бурмайстер (почетен геолог) предполага, че от първото появяване на човек в почвата на Египет, изтекли 72 000

години; а Дрепен (друг бележит геолог) приписва на европейския човек, който присъствал през последната ледникова епоха, античност на повече от 250 000 години.”*

Разбира се, ако „изчисляваме” като тези **велики** хора, ще достигнем до същите **велики** заключения. Но някои от нас са недостатъчно учени, за да запитат, не е ли повече от вероятно, че слоевете на река Нил били много непостоянни, също както и на другите реки, които понякога преместват коритото си и измиват бреговете си при едно единствено наводнение. Отново си спомняме за Потопа по времето на Ной, не само особено споменат в Библията, но и съхранен в най-старите традиции на езическите народи, и се учудваме колко много тиня и разрушения причинило това върху осемте инча столетие. Учудваме се, защо не е хрумнало на тези **велики** умове, както обаче хрумва на някои не толкова **велики**, че две тухли, хвърлени в онази „**тинеста** почва” по време, когато тя била покрита с вода и твърде мека, ще потънат на различна дълбочина, поради собствената им тежест, тъй като са направени от много по-плътен материал от тинята. А що се отнася до различната дълбочина на двете тухли, на **ненаучния** ум ще изглежда по-разумно да предположи, че едната паднала в тинята по дължина или на пряко, докато другата паднала на плоската си страна и затова ще потъне по-бавно, отколкото да се предположи, че хора, живели разделени от две хиляди години, са направили две точно еднакви тухли.

Не изтекли много години от времето, когато бе открит скелет на човек в предишно корито на река Мисисипи и някои геолози започнаха да изчисляват колко хиляди години **може би** сочат многото фютове нанос, тиня и т.н., които покриват скелета и фантазирали, че имат много ценен пример на праисторически

човек, но намирайки по-късно на няколко стъпки под скелета останки от „плоскодънна лодка“, която се използвала по р. Мисисипи преди по-малко от петдесет години, обърнало надолу с главата изчисленията и подпомогнало човечеството с „друго доказателство“, че света е стотици хиляди години по-стар, отколкото учи Библията!

Оставяйки настрана несъгласието и напълно нереалните догадки на някои геолози по въпроса за хронологията, се обръщаме за информация към човешката история. И какво намираме? Историята на най-старите езически народи може да се проследи ясно и определено до по-малко от три хиляди години. Преди това всичко е тъмно, несигурно, митично, приказно и недостоверна традиция.

*Проф. Н. Йоил „Човекът преди металите“, стр.183

Римската история не се разпростира толкова далече назад, тъй като от основаването на Рим изтекли двадесет и седем столетия, а първите му столетия са потулени в несигурна традиция. Три хиляди години назад във Вавилонската, сирийската и египетска история, ни довежда до период, където документите им са на фрагменти и съдържат в себе си голяма обърканост. В китайската история това ни довежда до династията Чу, където събитията на китайската история „започват да стават по-достоверни“. Какво намираме в гръцката история, където повече от всички народи можем да намерим точна история за последните три хиляди години, понеже Гърция е забележителна с учеността си. Намираме, че датите ѝ са точни за последните двадесет и шест столетия, но не повече. Назад от това време достигаем до това, което е известно като „приказен, митичен или праисторически век на Гърция. Единствено разумен и

свързан разказ за първите три хиляди години на човека на земята се намира в Библията и този факт е сигурен и в хармония с твърдението ѝ за божествен произход, ръководство и съхранение.

Както с историята, така и с датите, които света има извън Библията, по никакъв начин хронологията му не се проследява по-назад от 776 пр. Хр. По този въпрос цитираме проф. Фишер от Йелския колеж, той казва: „Точния метод за установяване на дати се достигал бавно. За тази цел било необходимо откриването на ери. Най-ранното определено време за датиране на събитията било установено във Вавилон-ерата Набонасар- 747 г. пр. Хр. Гърците (около 300 г. пр. Хр.) датирали събитията от първата записана победа на Олимпийските игри през 776 г. пр. Хр. Игрите се състояли всяка четвърта година. По такъв начин всяка Олимпиада била период от четири години. Римляните обаче, макар и няколко века след основаването на Рим, датирали **това** събитие, т.е. от 753 г. пр. Хр.”

За по-нататъшно доказателство, че много т.нар. истории на далечното минало изобилстват до такава степен с приумици и митични традиции, че правят без никаква стойност и безполезна за разглеждане хронологичната дата, е цитираното в Американска енциклопедия под заглавието „хронология“: „Историята на древните народи, при все че изключваме случая с евреите, отива назад до митични периоди от хиляди или милиони години; и дори след като текстовете започнали да добиват исторически вид, несъответствията са много големи. Асирийските, вавилонските и египетските надписи са на отдавна изчезнали езици и излезли от употреба писмени знаци... Датите на гръцката и римската история са обикновено добре установени към Първата Олимпиада 776 г. пр. Хр. и установяването на Консулата през 510 пр. Хр. , преди което са

главно традиционни или легендарни. Херодот има стойност само за събитията от собственото си време, около 450 г. пр. Хр. и век или два по-рано.”

В труда си „ Гръцката хронология” (стр. 283) Клинтън казва: „ Историята, съдържаща се в Еврейските Писания представлява забележителен и приятен контраст с ранните описания на гърците. По-късно проследяваме трудно няколко неясни факта, запазени до нас чрез поетите, които предадени с всички украшения и приказност на поезията, са били получени чрез устната традиция. В летописите на еврейския народ, имаме автентични разкази, написани от съвременници, под ръководството на вдъхновение. Това, което са ни дали, идва съответно под двойно одобрение. Те били подпомогнати от Божествено вдъхновение, както и в записването на факти, на които като прости човешки свидетелства, показанията им ще бъдат валидни.”

Библията, нашата предвидена от Бога история на първите три хиляди години е единствения труд в света, който почвайки с Адам, първият човек, споменат в историята, паметник или надпис, чието име, време на сътворение и смърт са записани и от когото потомците му могат да се проследят по име и възраст в последователни звена за почти четири хиляди години- ни осигурява ясна и свързана история до периода, където Светската история е установена истина. Както ще видим, Библейския запис се простира до първата година на Кир -536 г.пр. Хр.,която е добре установена и общоприета дата. Там, където светската история е вече сигурна , в същата точка Библейската хронология се прекъсва. По такъв начин Бог предвидил за чедата си ясен и свързан запис дори до днес.

Чрез пророчествата си Библията дори допълва историята до изпълнението на “ Възстановяване на всичко” на края на седмото хилядолетие, от което ще започне да се брои новата ера на вечно благословение. Затова Библията е единствения документ в света, който осигурява поглед на човешката история като цяло. Той ни води от изгубения рай на „Битие” до възстановения рай на „Откровение” като бележи пътя на човечеството във вечността. Взети заедно, библейската история и пророчество дават панорамен изглед на целия низ от събития от сътворението и падението на човека до неговото помирение и възстановление. Затова Библията е карта на цялата история. Без нея, както е казано искрено, историята би била “като река, течаща от неизвестен извор към неизвестно море”, но под нейно ръководство ние бихме могли да проследим реката от извора ѝ. Да, и да видим славния ѝ край в океана на вечността.

Затова само в Библията можем да очакваме да намерим документ, който ще приведе в ред несъгласуваните периоди и хронологически неточности, които при пръв поглед представят летописите на човешката история, в хармония както едно с друго, така и с периодите на природата.

Започвайки с въпроса „Колко време е изтекло от сътворението на човека ?” ние би трябвало и се чувстваме уверени, че Онзи, който е дал пророчествата и казал, че в Последното време те ще бъдат разбрани, предвидил в Словото си данни, необходими, за да можем точно да поставим тези пророчества. Обаче всеки, който очаква да намери тези въпроси толкова ясно заявени, че да задоволят повърхностния читател или неискрения скептик, ще бъде разочарован. Божиите времена и сезони са дадени по такъв начин, че да задоволят по това време само онези, които запознавайки се с

Бога, могат да разпознаят характерните му методи. Дадено е доказателство, че „ божия човек да бъде изцяло подготвен” (2 Тимотей 3:17). Те трябва да знаят, че през всичките им пътища Отец ги води и трябва да вървят чрез вяра, не чрез виждане. На всички, които са приготвени да вървят по такъв начин, очакваме да могат на всяка стъпка да посочват солидните твърдения на Божието слово- сигурна основа за разумна вяра.

Не ще дискутираме тук заслугите на Септуагинта и Еврейските версии на Старозаветните Писания, различията им в хронологичното датиране и т.н., но ще се задоволим, а се надяваме и читателя също, с твърдението, че първият бил превод, направен от египтяни, докато втория е оригиналният еврейски документ; които факти, взети във връзка с почти суеверното преклонение, с което евреите бдели над всяка йота и частица на тези свети писания, е силно доказателство за достоверността на еврейската версия. Приемането ѝ от учените е всеобщо и в този том ние следваме нейните дати и т.н.

Тук ние даваме доказателство, че от сътворението на Адам до 1873 г. сл. Хр. изтекли шест хиляди години и макар че Библията не съдържа пряко твърдение, че седмата хилядна година ще бъде епохата на Христовото царуване, великия Съботен ден за възстановление на света, все пак почитаната традиция не е без разумно основание. Законът на Израел като образен народ сочи, че шестте дни на работа и умора ще бъдат последвани от един за освежаване и почивка от собствените им дела. Изглежда това илюстрира по подходящ начин шестте хиляди години, в които цялото творение работи и стено под робството на греха и смъртта (Рим. 8:22), опитвайки се напразно да се откопчи и великия Хилядогодишен ден, в който уморения и обременен човек може да

отиде при Христос Исус, Пастира и надзирателя на душата му и чрез него намери почивка, освежаване и възстановяване – в които чрез заслугите на скъпоценната му кръв, да намери покаяние и опрощаване на греховете. В образния седми ден, Исус запитал немощния човек: „Искаш ли да оздравееш?“. И в отговор на неговата вярата и покорство, му дал сила да вдигне одъра си и да ходи. (Вж. Йоан 5:6-9; също Матей 12:10,13; Йоан 7:23; Лука 13:11-16; 14:1-5) . Така през първообразната Събота- хилядолетие ще бъде обявено на целия свят, че „**който желае**“ може да има живот и здраве вечно, ако предприеме стъпки на вяра и покорство.

Не трябва да пренебрегваме факта, който беше вече отбелязан (том 1, гл.8), че термина „**ден**“ е с неопределена продължителност и означава просто период от време, бил той продължителен или краткотраен. Ап. Петър дал да се разбере, че седмия Хилядогодишен период на човешката история, ще бъде седми ден в Божието летоброене, казвайки: „ Още и това да не забравяте, възлюбени, че пред Господа един ден е като хиляда години и хиляда години, като един ден... А денят Господен ще дойде“, и т.н. 2 Петър 3:8,10.

Тогава, ако седмия хилядогодишен период от историята на земята е една епоха, отбелязана специално като период на царуването на Христа, като посочим, че е започнал от 1873 г.сл. Хр., ще докажем, че сме **вече в него**. Това ни напомня на онова, което вече отбелязахме в предишния том, че Писанията сочат, че зазоряването на Хилядогодишния ден или деня на нашия Господ, ще бъде тъмен и бурен и изпълнен със скръб за света и номиналната църква, докато ранната му зазоряваща светлина ще бъде пълна с утешение и радост за светиите, които получават своя комфорт и мир от надеждата, поставена пред тях от Евангелието, което като котва

влиза зад времето на скръб и се прикачва за скъпоценните обещания на Хилядогодишния изгрев и слава.

Общото състояние на света днес и бързото развитие на Социализъм, Нихилизъм и Комунизъм след 1873 г., чиято отявлена цел е сваляне на властите и преразпределяне на богатството, не е в дисхармония с онова, което бихме очаквали, даже повече. В някои отношения много от тези неща не са одобрени от онези, които обичат закона, реда и мира. Само онези, които виждат, че приближаващата анархия и скръб са Божии средства за установяване на още по-съвършен закон и ред и по-траен мир, ще бъдат освободени от непреодолимия страх, когато преминават през тях.

По никакъв начин не се изтъква седмата епоха или Хилядолетието като единствена ценност на хронологията; защото докато ще представим няколко линии на пророчеството, изцяло независими от хронологията, тя ще е мярката чрез която са установени тези няколко линии на пророчеството. Съвършената съгласуваност между тези две класи на пророческото учение, някои зависещи, някои независещи от хронологията, е твърде силно доказателство не само за точността на тези приложения, но също и за точността на хронологията, която показва тази хармония; на същия принцип, на който ключ, който ще отключи трудно отваряща се каса със съкровище, е очевидно истинския ключ. Дадената по-долу хронология, хармонизира различните пророчески твърдения относно Христовото царство и установяването му, показвайки относителния им ред и време. Хронологията е основата или дръжката, чрез която всички доказателства за пророческото време като нарезки или прорезки на ключ се държат заедно здраво и действат.

СЪКРАТЕНО ИЗЛОЖЕНИЕ НА ХРОНОЛОГИЯТА ДО ГОДИНАТА АННО МУНДИ 6 000

Следващото съкратено изложение на хронологичните периоди може подходящо да се нарече Библейска хронология, защото самия Библейски текст е следван по-долу до първата година на Кир – 536 г. пр. Хр., една потвърдена и приета от учените дата. Тук нишката на Библейската хронология свършва, малко след периода, където светската история започва да става достоверна. Това само по себе си е забележително доказателство за Божествено ръководство и надзор, за да ни помогне само там, където не можем да си помогнем сами.

ОТ СЪТВОРЕНИЕТО НА АДАМ

До края на Потопа.....	1656 години
Оттогава до завета с Авраам.....	427 „
Оттогава до Изхода и даване на Закона.....	430 „
Оттогава до разделянето на Ханаан.....	46 „
Период на Съдиите.....	450 „
Период на Царете.....	513 „
Период на Запустението.....	70 „
Оттогава до 1 г. сл. Хр.....	536 „
Оттогава до 1873 г. сл. Хр.....	1872 „

	Всичко 6000 „

Като разглеждаме подробно всеки един от тези периоди, нека читателят ги изчисли сам за себе си и види колко твърдо основание за вярата ни е поставено в Божието слово. В историческия разказ ще намерим две прекъсвания в Стария Завет и все пак, когато видим, че в Новия Завет Бог предвидил мостове, за да свърже двете празноти, това ще увеличи доверието ни. Бог така уредил записа, че да скрие времената и сезоните си до своето определено време за откриването им, точно както постъпил и с други вече разкрити истини.

Сега ще пристъпим към изследване на предшестващите периоди по отделно и по реда им, упоменат по-горе, до царуването на Кир . Вземете Библията си в ръка и проверете всеки цитат, за да приемете това като Божие Слово, а не като човешко.

ХРОНОЛОГИЯ НА ПЕРИОДА ОТ СЪТВОРЕНИЕТО НА АДАМ ДО ВРЕМЕТО, КОГАТО ВОДИТЕ НА ПОТОПА ИЗСЪХНАЛИ

„Адам живя 130 лета и роди син и нарече името му Сит” Бит. 5:3	130 години
„Сит живя 105 години и роди Еноса” Бит. 5:6	105 „
„Енос живя 90 години и роди Кенана” Бит.5:9	90 „
„Кенан живя 70 години и роди Маалалеила” Бит.5:12	70 „
„Маалалеил живя 65 години и роди Яреда” Бит. 5:15	65 „
„ Яред живя 162 години и роди Еноха” Бит. 5:18	162 „
„Енох живя 65 години и роди Матусала” Бит. 5:21	65 „
„Матусал живя 187 години и роди Ламеха” Бит. 5:25	187 „
„Ламех живя 182 години и роди син и наименува го Ной” Бит.5:28	182 „
„ Ной беше на 600 години, когато водите на Потопа	
Се изляха на земята” Бит. 7:6	600

Всичко от сътворението на Адам **до денят**, когато изсъхнаха водите на Потопа 1656

Не може да се иска нищо по- просто и точно за деня от това. Нека сега разгледаме следващия период.

ПЕРИОД ОТ ПОТОПА ДО ЗАВЕТА С АВРААМ ПРИ СМЪРТТА НА БАЩА МУ ТАРА

„Сим - роди Арфаксада 2 год. след Потопа” Бит. 11:10	2 години
„Арфаксад живя 35 години и роди Сала” Бит. 11:12	35 „
„Сала живя 30 г. и роди Евера” Бит.11:14	30 „
„Евер живя 35 г. и роди Фелега” Бит. 11:16	34 „
„Фелег живя 30 г. и роди Рагава” Бит.11:18	30 „
„Рагав живя 32 г. и роди Серуха” Бит.11:20	32 „
„Серух живя 30 г. и роди Нахора” Бит. 11:22	30 „
„Нахор живя 29 г. и роди Тара” Бит.11:24	29 „
„Дните на Тара бяха 205 г. и умря” Бит. 11:32	205 „

Всичко 427 години

Това е много просто и точно, но следващия период не е толкова лесно проследен, защото пряката хронологична линия е нарушена току след Изхода на Израел от Египет, затова щяхме почти да бъдем в състояние да не продължим, ако не бяха Павел и Стефан, като говорители на духа да ни набавят свързващото звено.

ПЕРИОД ОТ ЗАВЕТА С АВРААМ ДО ДАВАНЕТО НА ЗАКОНА

Павел заявява, че продължителността на този период била четиристотин и тридесет години (430 г.)(Галатяни 3:17). Завета включвал в обещанието земята Ханаан за вечно притежание и макар че бил неколккратно потвърждаван, бил винаги същия Завет.(Виж Бит. 12:7,8; 13:14-18; 26:3, 4; 35:9-12; 46:2-4; 50:24) Както е посочено чрез сравняване на книгата Битие 12:1-5,7 и Деяния на ап. 7:2-5, Завета бил направен (според предишното обещание) веднага щом Авраам се съобразил с условията на приемането му. Това станало скоро след като влезнал в Ханаан, което направил веднага след смъртта на баща си , който умрял в Харан по път за Ханаан. След като имаме датата на Завета- точно след смъртта на Тара, установена така чрез твърдението на Стефан и имайки твърдението на Павел, че Законът бил даден четиристотин и тридесет години след Завета, прекъсването на хронологията на Стария Завет е свързано с Новия Завет. Но нека прочетем внимателно описанието и отбележим подробностите, от които е съставено това свързване:

„И рече Господу Аврааму (предварително, преди да напусне Месопотамия или Ур Халдейски): „Излез из земята си, из рода си и из дома (братя и т.н.) си бащин и иди в земята, която ще ти покажа и (ако направиш така), ще те направя народ голям. (Бит. 12:1,2 сравни Деяния на ап. 7:2). Това сочи, че Бог **предложил** Завета на Авраам преди смъртта на баща му и преди да се засели в Харан. Но преди всъщност да се направи Завета имало едно условие, което се изисквало от Авраам- вяра и покорство. Това условие било, че той трябва да прояви вяра в обещанието, че с него ще бъде направен такъв Завет, като напусне родното си място и род и отиде в земята, която му се посочи. Това направил Авраам, а жена му, племенника му Лот и възрастния му баща се присъединили към вярата му и

пожелали да участвуват с него в щастието му. Било им позволено да направят това и четиримата тръгнали към Обещаната земя. Баща му Тара умрял по пътя в Харан, след което Авраам преминал в Ханаан, където можел да осигури и склучи Завета. Както Стефан заявил на Израил: „ И след като баща му умря, Бог му нареди и се премести в тази страна, в която сега вие живеете”. Така че Авраам тръгнал (от Харан), **когато Бог му казал.** (Деян. 7:4; Бит. 12:4). И Завета бил склучен точно след като влезнал в земята.(Виж Бит. 12:5-7).

По такъв начин имаме датата на Завета и началото на четиристотин и тридесетте години, фиксирани веднага след смъртта на Тара и хронологията завършва с даване на Закона. Първата черта на закона била Пасхата, която била установена в същия ден, в който Израил напуснал Египет. – Изход 12:41-43; 47,50,51.

В хармония с това четем: „ А времето, когато израелтяните прекараха като пришълци в Египет, беше четиристотин и тридесет години . И в края на четиристотинте и тридесет години, **дори в същия ден** всички войнства Господни излязоха от египетската земя”- Изход 12:40-42, 51.

Някой може да предположи, че твърденията на Мойсей и Павел (Изход 12:40-42 и Гал. 3:17) не са в хармония, тъй като единия потвърждава, че пребиваването в Египет било четиристотин и тридесет години, а другият, че от Завета с Авраам до даването на Закона били минали четиристотин и тридесет години. Разсъждавайки, че ако между пристигането на Авраам в Ханаан и даването на Закона изтекли само четиристотин и тридесет години, пребиваването на децата на Израел в Египет трябва да е било по-кратко. Трябва обаче да се отбележи, че твърдението не е , че

Израил пребивавал в Египет четиристотин и тридесет години, а цялата продължителност на пребиваването на този народ, който известно време живял в Египет, продължило четиристотин и тридесет години. - „ А сега времето , в което израелците **прекараха като пришълци** в Египет било четиристотин и тридесет години”. Пребиваването, за което става дума тук , започнало, когато Авраам за първи път дошъл в Ханаан. (Евреи 11:8,9). Израел бил пришелец в Авраам, Исаак и Яков, дори когато Левий платил десетък на Мелхиседек, докато все още бил в чреслата на отца си.- Евреи 7:9,10.

Завета с Авраам влезнал в сила от времето, когато напускаяки Харан стъпил в Ханаан - Обещаната земя. От това време нататък , той и целия Израел в него, нероден, станали наследници на обещаните неща и **пришълци** или странници, очакващи Бог да изпълни обещанието си. Това шестване продължило четиристотин и тридесет години , до деня когато Израел напуснал Египет и получил първата черта на Закона – установяване на Пасхата. Затова твърденията на Мойсей и Павел имат предвид точно същия период, като по такъв начин дават най- положителното доказателство, че от Завета с Авраам до даването на Закона минали четиристотин и тридесет години. Особено Павел подчертава факта, че Пасхата трябва да се разглежда като начало на Закона (което Мойсей сочи също)- Изход 12:42,43,47,50. Мойсей подчертал особено точно периода, дори до ден.

По такъв начин третия период е ясно установен, а когато отбелязваме Божията точност, дори до ден, в оформяне това звено от веригата на хронологията, това ни дава силна увереност, особено когато имаме в предвид, че такава точност, вероятно, не е

била от особен интерес за Църквата в миналото, а ни е дадена не за друго, а за сегашна употреба.

ПЕРИОД ОТ ИЗХОДА ДО РАЗДЕЛЯНЕ НА ХАНААН МЕЖДУ ПЛЕМЕНАТА

Четиридесетте години или „денят на изкушението в пустинята“ за Израел (Второзаконие 8:2; Псалм 95:8-10; Евреи 3:8,9) бил последван от шест години война в Ханаан и разделяне на земята между племената. Една година, един месец и пет дни изтекли от излизането им от Египет , от напускането им на Синай за Фаран. (Числа 33:3; 10:11-13). Тогава от Кадеш Барнеа в пустинята на Фаран били изпратени шпионите. (Числа 13:3-26,32:8-13). Един от тях, Халев, когато говорил за участието си в разделянето на земята (Исус Навиев 11:23, 10:42) казал :” Аз бях на четиридесет години, когато ме прати Мойсей, раб Господен ,от Кадис варни, за да прегледам земята и му донесох известие...и сега ето, Господ ме е опазил жив, както каза, през тези **четиридесет и пет години, откакто Господ говори това** на Мойсей, когато Израел се луташе из пустинята; и **сега аз съм** на осемдесет и пет години.”(Исус Навиев 14:7,10). По такъв начин се вижда, че изтеклите четиридесет и пет години от шпионирането на земята, до разделянето ѝ между племената, както това е потвърдено от Исус Навиев и малко повече от година от Изхода до изпращането на шпионите, всичко четиридесет и шест пълни години и остатък (десетична дроб)*, от Изхода до разделянето на земята. Както първите четиридесет години от периода преминали в пустинята, това е посочено в много текстове, особено в Деяния на ап. 7:36 и Евреи 3:9,

останалите шест до разделянето на земята били изминали в Ханаан, завоювайки и завладявайки Обещаната земя.

ПЕРИОД НА СЪДИИТЕ

Сега достигахме до най- трудната част на хронологията, периода от разделянето на земята до помазването на Саул за цар. Обикновено той е наричан период на Съдиите. Съдиите обаче не изпълнявали тази служба постоянно. Текста в книгите за Съдиите и Първа книгана Царете споменават деветнадесет периода, приблизително всичко четиристотин и педесет години,но те не са свързани. Те са прекъсвани, несвързани и заплетени толкова много, че не можем да достигнем до определено заключение от тях и ще бъдем длъжни да направим извод, както са направили и други, че по този въпрос не би могло да се знае нищо потвърдително, ако не беше Новия Завет, който запълва липсата. Павел заявява, че след като Бог разделил земята им с жребий, „ около четиристотин и петдесет години след това им даваше съдии до пророк Самуил. После поискаха цар и даде им Бог Саул.”

*Ние пресмятаме само пълните години , тъй като по- точно изчисление е невъзможно. Понякога, както бе по- горе посочено, годините са с дължина на дробно число. А други пък са кратки, какъвто е случаят с царуването на Седекия. Казано е,че Седекия царувал единадесет години. Но в същата 52 глава на Йеремиа от 3 до 7 стих става ясно, че действителното му царуване било десет години, четири месеца и девет дни. Ние вярваме, че дробните части на годините се уравниават; и че сме сигурни, че Бог ръководи и урежда този въпрос, който се потвърждава и от резултатите, които извличаме. Точността дори до ден, даже и в

продължителните периоди, както вече ни беше показано, е илюстрация на Божията грижа. Виж Битие 7:11, 7:13; Изход 12:40, 41.

-Деян. на ап. 13:19-21. Гръцката дума, преведена **около** в обикновен превод е **хос** и има значение **през** или **докато** . Същия писател употребява думата на три други места, където обикновения превод я превежда **докато**. Виж Деян.на ап 1:10; 10:17; Лука 24:32. Този пасаж ще бъде по- добре преведен „ даде им съдии през промеждутъка от четиристотин и петдесет години”. Сирийския превод се чете по следния начин: „ А за четиристотин и петдесет години им даде съдии, до Самуила пророка.” – последния от „съдиите”.

Заявлението за продължителността на периода на съдиите от Апостола приемаме , като специално назначено решение на проблема. Само в две инстанции – четиристотинте и тридесет години от Завета до Закона и периода на Съдиите имаме някаква несигурност в хронологията на Стария завет, но и двете са ясно заявени в Новия завет. Можем ли да предположим, че това се е случило просто така? По- разумно е да допуснем, че Бог първоначално скрил нещата, като оставил Стария завет незавършен и по- късно набавил липсата в Новия завет, така че в определеното време, когато вниманието е насочи към него, онези, които имат достатъчно интерес да сравнят текстовете и намерят липсващите звена, набавени по начин, изчислен да се подчертае зависимостта от Великия Пазител на времето.

ПЕРИОД НА ЦАРЕТЕ

Царуването на Саул било в или през периода от четиридесет години, които последвали последния съдия, до помазването на

Давид за цар, както беше посочено по-горе, а след него периода на царете по линията на Давид се проследява лесно в Летописите по следния начин:

- Саулов период - Деян. на ап. 13:21	40 години
- Давид царува- 1 Летописи 29:27	40 „
- Соломон „ - 2 Летописи 9:30	40 „
- Ровоам „ - „ 12:13	17 „
- Авия „ - „ 13:2	3 „
- Аса „ - „ 16:13	41 „
- Йосафат „ - „ 20:31	25 „
- Йорам „ - „ 21:20	8 „
- Ахазия „ - „ 22:2	1 „
- Аталия „ - „ 22:12	6 „
- Йоаз „ - „ 24:1	40 „
- Амасия „ - „ 25:1	29 „
- Узия „ - „ 26:3	52 „
- Йотам „ - „ 27:1	16 „
- Ахаз „ - „ 28:1	16 „
- Езекия „ - „ 29:1	29 „
- Манасия „ - „ 33:1	55 години
- Амон „ - „ 33:21	2 „
- Йосия „ - „ 34:1	31 „
- Йеоаким „ - „ 36:5	11 „
- Седекия „ - „ 36:11	11 „

Всичко 513 години

ПЕРИОД НА ЗАПУСТЕНИЕТО

Това ни отвежда при периода на запустението на земята, който продължил седемдесет години и завършил с възвръщане на народа от Вавилон в първата година на Кир, 536 г. пр. Хр. (Виж 2 Летописи 36:20, 23), една добре установена дата в светската

история, и след която дата Библейската хронология не се разпростира.

ПЕРИОД ОТ ВЪЗВРЪЩАНЕТО ДО 1873 Г.

Периодът от времето на възвръщането на юдеите в земята им от Вавилон на края на запустението от седемдесет години, в първата година на Кир до датата, известна като 1 г. сл. Хр., не е покрит от Библейската история, но както беше преди заявено, той е добре установен от светската история, като период от 536 г. Птоломей един учен гръко-египтянин, геометрик и астроном е добре установил тези цифри. Те в общи линии са възприети от учените и са известни като Птоломеев канон.

По такъв начин намираме ясна и свързана линия на хронология от Сътворението до началото на Християнската ера- общо период от четири хиляди сто двадесет и осем години (4128), заедно с хиляда осемстотин седемдесет и три години (1873) на Християнската ера , образуват шест хиляди години (6000) от Сътворението до годината 1873 сл. Хр.

ТАЗИ И УШЕРОВАТА ХРОНОЛОГИЯ - СРАВНЕНИ

За някои ще бъде интересно да узнаят с какво горната хронология се отличава от вмъкнатата в полето на страниците на разпространения превод на библията, известна като Ушерова хронология. Различието между двете, до времето на запустението от седемдесет години е сто двадесет и четири години (124). Тази разлика е образувана от 18, 4, 2 и 100 години както следва:

Епископ Ушер изчислил датата на запустението от седемдесет години, **осемнадесет години** по- рано от посоченото по-горе, т.е. преди детронирането на Седекия, последния цар на Юда, защото

той установил, че вавилонския цар отвел в плен много от народа по онова време* (2 Летоп. 36:9,10,17; 4 Царе 24:8,16). Очевидно той прави обикновената грешка да разгледа седемдесетте години като период на плен, докато Бог изразително заявява, че са седемдесет години на запустение на земята. Че земята ще лежи „запустяла, без жител в нея”. Случаят не бил такъв при детронирането на Седекия (4 Царе 24:14). Но запустението, което последвало свалянето на Седекия било пълно, защото макар че някои от бедните били оставени за лозари и земеделци (4 Царе 25:12) , скоро дори те, всички Израил от малък до голям избягали в Египет от страх от халдейците.(стих 26). Тук не може да има и съмнение, затова в изчисление на **времето за запустение на земята**, всички периоди до царуването на Седекия ще се изчисляват така, както направихме ние. **Четири**те години разлика се явяват в царуването на Йорам. Ушер го дава като четиригодишно царуване, докато Библията казва, че било осем години.- 2 Летописи 21:5; 4 Царе 8:17. За **две**те години разлика, едната година е намерена в срока на царуване на Ахаз, който Ушер дава като петнадесет, докато Библията казва, че били шестнадесет години (2 Летоп. 28:1; 4 Царе 16:2), а другата е в срока на Йоас, който Ушер изчислява като тридесет и девет, докато Библията го дава като четиридесет години – 4 Царе 12:1,2; 2 Летоп. 24:1.

Тези различия могат да се разберат само , като се предположи, че Ушер следвал или се опитал да следва Йосиф Флавий- юдейски историк, чиито хронологически дати сега общоприето се приемат за безразсъдни и погрешни. Ние се осланяме само на Библията като вярваме, че Бог е собственият ѝ обяснител.

Извън двадесет и четири годишното различие в периода на царете, има друго различие между горната Библейска хронология и тази на

Ушер, а именно: **сто години** в периода на съдиите. Тук Ушер е подведен от очевидната грешка в 3 Царе 6:1, която казва, че четвъртата година на Соломоновото царуване била четиристотин и осемдесета година (480) от Изхода от Египет. Това очевидно би трябвало да се чете петстотин и осемдесетата година (580) и вероятно било грешка в преписването. Защото ако към Соломоновите четири години добавим Давидовите четиридесет и Сауловите четиридесет и четири от напускането на Египет до разделянето на земята имаме сто и тридесет (130), които приспаднати от четиристотин и осемдесет (480), ще оставят само триста и петдесет години за период на Съдиите вместо четиристотин и петдесет години, споменати в книгата на Съдиите и от Павел, както вече беше посочено. Еврейската цифра далет (4) наподобява много цифрата хаи (5) и се предполага, че грешката е станала по такъв начин, вероятно грешка на преписвача. Тогава 3 Царе 6:1 ще се чете: петстотин и осемдесет (580) и така ще бъде в съвършена хармония с другите твърдения.

*Отбележете, че частичното пленяване станало единадесет, а не осемнадесет години преди детронирането на цар Седекия

По такъв начин Божието слово коригира няколко малки грешки, които са се промъкнали по някакъв начин в него.* И помнете че прекъсванията стават в Период, преодолян успешно от вдъхновеното свидетелство на Новия Завет.

Затова, докато Ушер датира 1 г. сл. Хр. като година 4005 от сътворението на Адам, тя всъщност била, както вече посочихме, година 4129, според Библейския текст, като по такъв начин сочи годината 1872 сл. Хр. като световна година (Анно мунди) 6000, а

1873 г. сл. Хр., като начало на седем хиляди годишния период-седмото хилядолетие, или хилядогодишен ден на земната история.

По такъв начин хронологията, събрана само от Библията, от Сътворението до добре установената светска история е ясна и силна, даваща също доказателство за особените методи на Божественото провидение в записването ѝ, и в скриването и откриването ѝ в определеното за това време, а това, заедно с действителните дати на християнската ера и няколкото века преди нея, които ни са под ръка, ни дава възможност да определим точно мястото си в потока на времето. И ние започваме с надежда да повдигаме главите си и се радваме, когато разберем, че в действителност се носим в славния век на седмото хилядолетие-макар че признаваме, че началото му ще бъде тъмно и пълно със скръб, както е предсказано от пророците и че бурните облаци се събират и стават все по-тъмни.

РОЖДЕНАТА ДАТА НА НАШИЯ ГОСПОД

В шести век църквата започнала да изчислява времето от рождението на нашия Господ и определила дата, Господня година, (Рождество Христово), така както е сега, а именно 536 години след първата година на персийския цар Кир.** Дали са я поставили точно или не, не оказва влияние на току-що дадената хронология, която сочи, че шестата хилядна година от сътворението на Адам, завършила в 1872 г.сл. Хр., защото нейната 1872 г. след годината, определена като Господня година и първата година на Кир, била петстотин тридесет и шест години преди тази година (Господнята година), независимо дали била действително Господнята, годината на Рождеството на нашия Господ или не.

*Подобно несъответствие ще се забележи, като се сравни 2 Летоп. 36:9 с 4 Царе 24:8. Едната даваща осемнадесет години, а другата очевидно неточна, даваща осем години, като възраст на Йеохаин, който царувал три месеца, вършел зло пред Божиите очи и бил наказан с пленяване и т.н. Такава грешка може да се случи, но Бог така запазил Словото си, че няколко незначителни грешки на преписвача са направени явни, но в пълна хармония със Словото му, дават основание за вяра.

** Годината Анно Домини –Господня Година- годината на рождеството, била фиксирана в шести век, от Дионисий Екзигиус (малкия) и други учени от този период, но влязла в употреба едва две столетия по- късно.

Ние не можем да обясним това по- добре от илюстрацията за време- линия със звезда на нея.

Пр.

Хр _____ * _____ Сл. Хр.

Нека линията представя шестте хиляди години световна история, от сътворението на Адам до 1873 г. сл. Хр. и нека звездата представлява повратната точка , между датите пр. Хр. и сл. Хр.- Господнята година. Ако движим точката напред или назад , това няма да промени дължината на целия период, макар че ще промени името на годините. Ако се придвижи точката СЛ. ХР. с една година назад, това ще направи периода ПР. ХР. с една година по- къс, а периода СЛ.ХР. - с една година повече, но **сумата** на годините ще бъде същата, защото количеството, взето от едното, е винаги в добавка на другото. При все това нека накратко разгледаме рождената дата на нашия Господ, тъй като това ще се окаже полезно за другите студии.

Станало е обичайно учените да допускат, че общоприетата Господня година (сл. Хр.) не е точна с четири години- че нашия Господ бил роден четири години преди обозначената като Господня година, т.е. в 4 г. пр. Хр. Тази теория беше последвана от издателите на общоприетия превод на Библията. Ние не можем да се съгласим, че 4 г. пр. Хр. е истинската дата на рождеството на нашия Господ. Напротив, намираме , че Той е бил роден само една година и три месеца преди новата ера (пр. Хр.), през октомври 2 г. пр. Хр. Обикновената причина, поради която онези, които твърдят ,че Сл. Хр. трябва да се постави четири години по- рано, за да се отбележи точно рождението на Спасителя, е желанието да се съгласува тя с известни твърдения на юдейския историк Йосиф Флавий, по отношение продължителността на царуването на Ирод Великий. Според едно от твърденията му излиза, че Ирод умрял три години преди годината, изчислена като Сл. Хр. Ако това е истина, то тогава то със сигурност ще докаже, че Нашия Господ е роден през 4 г. пр. Хр., защото същия Ирод издал заповед за избиване на бебетата от Витлеем, от което бебето Исус било спасено (Мат. 2:14-16). Но достоверно ли е твърдението на Йосиф Флавий? Истина ли е, че Ирод умрял четири години сл. Хр.? Ние отговаряме- не. Самият Йосиф не е подходящ авторитет за подобно решение, защото е известен и се допуска, че е неточен при определяне на дати.

Но това мнение взело връх. Датата била общоприета, а историческите събития и дати били по някакъв начин пременени, за да съгласуват и подкрепят тази теория. Сред другите предполагаеми доказателства, че 4 г. пр. Хр. е правилната дата, било едно лунно затъмнение, за което Йосиф казал, че се е случило малко време преди смъртта на Ирод. Всичко, което се знае за това

затъмнение е следното: Ирод поставил над вратата на храма голям златен орел. Двама благородни юдеи с имена Матей и Юда, склонили няколко младежи да го бутнат. Те извършили това, били арестувани и екзекутирани. За да изясни въпроса, Йосиф разказва, че по онова време имало друг Матей, Първосвещеник, който не бил свързан с тази подмолна дейност и добавя: „Но Ирод лишил Матей от поста му Първосвещеник и изгорил живи Матей (другият), който подбудил постъпката с другарите му. В същата нощ имало лунно затъмнение“. Това е записано като едно от последните забележителни дела на Ирод и е дадена дата, която може да съответства с 4 г. пр. Хр. от Йосиф, който отбелязва датата със споменатото затъмнение. Но тъй като понякога в годината се случват по четири затъмнения, очевидно е, че с изключение на твърде особени обстоятелства, записа на такава случка не доказва нищо. Когато са дадени нощния час, годишното време и степента на затъмняване на луната, както било направено в няколко подобни случая, документа е от огромна важност при определяне на дати; но в случая, който се разглежда, няма нищо от подобен род; следователно абсолютно нищо не е доказано с този запис, което да е във връзка с хронологията. Йосиф споменава за пости , които били пазени преди събитието, но какви пости или колко време преди събитието, не е споменато.

Както често се случва, в 4 г. пр. Хр. имало само едно лунно затъмнение, докато през 1 г. пр. Хр. те били три. Затъмнението през 4 г. пр. Хр. било само частично (само шест ширини, или само половината от луната била затъмнена), докато всичките три през 1 г. пр. Хр. били пълни лунни затъмнения. Затъмнена била цялата луна и, разбира се, за по-дълго време, с което събитието станало

по-забележимо. Затова, ако теорията на затъмнението има някаква тежест, тя не е в полза на по-ранната дата 4 г. пр. Хр.

За нещастие, времето на иродовата смърт не е дадена от надежден историк. В историята си Йосиф дава някои важни периоди и датите на някои събития, но те не са достоверни. Някои от тях водят до извода, че Ирод умрял през 4 г. пр. Хр., но други не могат да се примирят с тази дата. Казано е, например, че е умрял на седемдесет годишна възраст. Той бил назначен за управител на Галилея през 47 г. пр. Хр., по което време, Йосиф казва, той бил на двадесет и пет годишна възраст („Юдейски древности 149:2”). Това ще определи рождената му дата през 72 г. пр. Хр.(47 плюс 25). Тогава смъртта му на седемдесет годишна възраст ще отиде през 2 г. пр. Хр., вместо 4 г. пр. Хр.

Може би ще бъде добре във връзка с това да отбележим конфликта на мнения, който съществува между учените мъже, що се отнася до точната дата на Иродовата смърт, та по такъв начин да стане очевидно за всички, че няма основателна причина за приемане 4 г. пр. Хр. като единствената дата в хармония с Матей 2:14-16. Библейската енциклопедия на Фусет дава възрастта на Ирод, когато станал управител, на около двадесет години. Това би дало неговата смърт на седемдесет годишна възраст през 2 г. сл. Хр. Енциклопедията на Чамбер и Библейския речник на Смит дават възрастта му по онова време на петнадесет години, което ще направи смъртта му през 7 г. сл. Хр. Енциклопедията на Аплетон в статията „Хронология” казва: Йосиф също дава дати, но е твърде небрежен, за да се вземе под внимание”.

Сега ние започваме да излагаме Библейското доказателство по този въпрос, което почти се съгласува с новата ера и сочи, че

рождението на нашия Господ станало само една година и три месеца преди януари 1 г. сл. Хр. То е както следва:

Служението на нашия Господ продължила три и половина години. Шестдесет и деветте символични седмици от години (Даниил 9:24-47) достигнали до кръщението и помазването му като Месия и тогава започнала да тече последната или седемдесетата седмица (седемдесет години), която била седмица на благоразположение към Израил. Той бил отсечен (в смъртта) **в средата** на седемдесетата седмица- три и половина години от началото на служението му. Ние знаем, че той е бил разпнат по време на Пасхата, около 1 април на годината. Трите и половина години на служението му, които завършили през април, трябвало следователно да са започнали около октомври на някоя година, а октомври трябва да е бил истинския месец на рождението му, защото той **не се забавил** да започне служението си, когато бил на тридесет години, а не би могъл съгласно Закона (под който бил роден и на който се подчинил) да започне преди да стане на тридесет години. Както четем: „ А сам Исус **бе** на около тридесет години, когато той дойде...” и т.н.

Йоан Кръстител бил шест месеца по- голям от нашия Господ (Лука1:26,36) и затова бил на необходимата възраст (тридесет години, съгласно Закона- Числа 4:3, Лука 3:23 и т.н.) и започнал да проповядва шест месеца преди нашия Господ да стане на възраст и да започне служението си. Датата, когато Йоан започнал служението си, е ясно заявена като „ петнадесета година от царуването на Тиберий Цезар”, третия император на Рим (Лука 3:1). Това е ясно установена дата, в която не може да има никакво съмнение. Тиберий станал император при смъртта на Август Цезар през 767 г.от основаването на Рим, която била 14 г. сл. Хр.

Но подведените от Йосиф Флавий и неговите неточни твърдения относно Ирод, които поставят Исусовото рождение 4 г. пр. Хр. с оглед да го съгласуват с него, пренебрегват тази ясно заявена дата и се опитват да я хармонизират с тяхната теория за 4 г. пр. Хр. За да направят това, те твърдят, че Тиберий започнал да упражнява властта си три или четири години преди смъртта на Август и преди да бъде конституиран за император. Те твърдят, че е възможно управлението му да се счита от тази дата.

Но подобни предположения ще се окажат неоснователни за всеки, който изследва въпроса по страниците на историята. Вярно е, че Тиберий бил издигнат до твърде важно положение от Август, но това не станало **четири** години преди смъртта на Август, както изисква теорията им, а десет години преди това, през 4 г. сл. Хр. Но властта, с която тогава бил удостоен била такава, на която се радвали и други преди него. Това в никакъв смисъл на думата не била имперска власт и в никакъв смисъл на думата не може да се каже, че „царуването“ му започнало тогава. Той бил само очевиден наследник. Дори и в преувеличения смисъл на думата „царуване“, не може да се каже, че то започнало преди смъртта на Август и въвеждането му в длъжност от римския сенат през 14 г. сл. Хр.

Историята казва: „Императорът, чиято преклонна възраст се нуждаела от съратник, осиновил Тиберий през 4 г. сл. Хр., подновявайки властта му на трибун.“- Статия „Тиберий“, „Царска енциклопедия“

„Той (Август) решил съответно да прехвърли върху него (Тиберий) участието в управлението... Тази формална инвеститура го поставила в същото положение, на което се радвал ветерана Агрипа през по-късните му години и може да не се съмняваме, че

това било универсално съблюдавано като въвеждане към първото място в империята...Програмата за **наследяване** била забележително засенчена. Тиберий получил заповед да поеме мястото си като глава на Сената, народа и армията... Осиновяването, което станало по същото време е датирано юни 27 (А.У.Ц. 757) 4 г. сл. Хр.” – „ История на римляните” от Меривейл (Аплетонова) том IV, стр. 220,221

По такъв начин имаме заключително доказателство, че първата година от царуването на Цезар Тиберий, не била три или четири години преди смъртта на Август и почестите, за които става дума и с които бил удостоен през царуването на Август, му били дадени десет, а не четири години преди смъртта на Август и в никакъв смисъл не били имперски почести.

Затова можем да разглеждаме датата на Лука 3:1, не просто като единствената такава, дадена ни в Новия Завет, но като неоспорима такава. В ума на всеки, който я е изследвал, не може да има никакво съмнение. Тиберий започнал да царува през 14 г. сл. Хр., затова петнадесетата година от царуването му ще бъде 29 г. сл. Хр., в която година Лука (3:1-3) заявява, че Йоан започнал служението си. След като тридесетия рожден ден на нашия Господ и началото на служението му били през октомври, и след като рождения ден на Йоан и началото на служението му били точно шест месеца порано, следва, че Йоан започнал служението си през пролетта, около първи април, точно , когато навършил възраст, защото Божиите планове ще се осъществят винаги точно навреме. Ето защо, когато Йоан бил на тридесетгодишна възраст през 29 г. сл. Хр., около първи април, следователно той бил роден през 2* г. пр. Хр. около първи април. Рождението на Исус пък- шест месеца по-късно било през 2 г. пр. Хр., около първи октомври.

Отново има ясно и силно доказателство, че Исус бил разпят в петък, 3-ти април 33 г. сл. Хр.

*За улеснение на читателите, за които не е толкова обичайно изчислението, ще подчертаем факта, че в началото на 29 г. пр. н.е. само 28 пълни години са изминали: двадесет и деветата е само в началото си.

Факт е, че разпятието му се е случило на края на четирнадесетия ден на месец Нисан и че тази дата рядко се пада в петък. Но тъй като това станало през 33 г. сл. Хр, доказва тази дата напълно , така че дори Ушер, който възприел 4 г. пр. Хр. като рождена дата на Исус, бил принуден да признае, че разпятието му станало през 33 г. сл. Хр. Сравнете Ушеровите дати в полето на страниците на обикновения превод на Библията в Лука 2 :21 и Матей 2:1, с тези на Матей 27 и Лука 23. След като датата на разпятието е 33 г. сл. Хр., ако Исус е роден през 4 г. пр. Хр.,то той бил на тридесети и шест години, когато умрял, а служението му , което започнало когато бил на тридесет години, до тридесет и шестата му година, щяло да бъде шест години. Но е ясно, че служението на нашия Господ било само три и половина години, а този обикновено изпуснат факт е доказан от данииловото пророчество за отсичане на Месия по **средата** на седемдесетата седмица на благоразположение към Израел. По такъв начин е доказано, че Исус се родил около година и три месеца преди новата ера, защото неговото служение, когато бил на тридесет и три и половина години, 3 април, 33 г. сл. Хр., датата на неговото рождение може лесно да се изчисли, като се преброи назад тридесет и три години и половина преди 3-ти април

33 г. сл. Хр. Тридесет и две години и три месеца преди април 33 г. пр. Хр. ни отвеждат на 3-ти януари 1 г. сл. Хр., а една година и три месеца назад ни отвеждат до 3-ти октомври 2 г. пр. Хр. като точна датата на рождеството на нашия Господ във Витлеем. Разликата в лунното време, използвано от юдеите и слънчевото време, което сега е в употреба, ще бъде в няколко дни, така че не можем да бъдем сигурни, че точния ден не може да бъде през септември, около 27-ми, но 1-ви октомври 2 г. пр. Хр. е **приблизително** точната дата. Девет месеца назад от тази дата ще ни заведат около рождеството - 3 г. пр. Хр., като дата, на която нашия Господ оставил славата, която имал с Отца преди сътворяване на света и приемането или промяната към човешко естество започнала. Вероятно такъв е произхода на чествуването на 25 декември, като рождество. Някои писатели на църковната история дори твърдят, че първоначално рождеството било чествувано като дата на благовещението, направено на дева Мария от ангел Гавриил (Лука 1:26). Разбира се, средата на зимата не се съгласува добре със заявлението от писанията, че по време на рождеството на нашия Господ, овчарите били на полето със стадата си.

„ Повдигнете челата си, паднали духом;

Отдайте на вятъра ненужните си страхове;

Този, който умря на Голгота

Скоро ще царува хиляда години.

Хиляда години! Идва слава на земята-

Този радостен ден отдавна предсказан:

Това е ясното утро на Сионовата слава,
Пророците го видяха от стари времена.
Кажете на целия свят това благовестие;
Споменатото време за отдих е близо;
Кажете на угнетените от всички нации,
Празникът ще трае хиляда години.

Какво ще направят облаците, ако за малко
Скрийт небето, когато утрото настъпи?
Скоро щастливото слънце на обещанието
Ще изгрее, за да свети хиляда години”

- Бонар